

ייתן רק למי שיצליח לרמות אותו, וזה גם יקבל שליטה על מחצית המלכות. הוא חשב שכזה יהיה באמת אדם חכם מאוד אם יצליח במשימה הזו. אך הוא ציין גם שמי שינסה ולא יצליח לרמותו, יענש במכות הגונות. זאת, כדי שטיפשים לא ינסו להתמודד.

למרות האזהרה הזו עדיין הגיעו מתמודדים רבים שניסו להשיג את ידה של הנסיכה ואת מחצית המלכות, אבל כולם חזרו לביתם עם גב כואב ממכות.

באותה הארץ חי אדם שהיו לו שלושה בנים. אחד שמו היה פטר, שני פאול. שניהם חשבו את עצמם חכמים מאוד ואבא שלהם חשב כמוהם. הבן השלישי נקרא בוטס. איש לא החשיב אותו כי חשבו שהוא טיפש גדול, מאחר שימים שלמים רק ישב ליד האח ושיחק עם העפרות. יום אחד פטר הודיע שהוא הולך העירה כדי לנסות להתמודד עם חכמת המלך, כי יהיה זה נעים לקבל נסיכה למשפחתם. אבא שלו אכן הסכים לכך ונתן את ברכתו. כי אם מישהו יצליח לרמות את המלך,

ה. פייל (1887)

היה היה פעם מלך שהיה החכם ביותר שבכל העולם. הוא היה כה חכם שאיש לא הצליח לדעת יותר ממנו ולא הצליח לרמות אותו. בת הייתה למלך, יפה כמו תפוח בשל, ורבים היו המחזרים אחריה. כל יום באו שניים או שלושה והסתובבו סביב הבית עד שלמלך הזקן נמאס הדבר. לכן פרסם המלך מנשר ובו הודיע שאת בתו

הרי פטר הוא האיש.

אז אחרי ארוחת בוקר טובה יצא פטר העירה.
אחרי זמן מה הוא כבר דפק על דלת בית המלך
"רפ-רפ-רפ!"

טוב. מה רצונו?

הוא רוצה לנסות ולרמות את המלך.

בקשה, שינסה. אבל שימתין קצת, כי למרות שזה
רק הבוקר, הוא אינו הראשון.

הגיע תורו והוא אמר למלך "תסתכל בחצר. שם

עומדים שלושה אווזים שחורים!"

אבל המלך ענה "אני לא מסתכל על שלושה. אחד
מספיק כדי להביט עליו. קחו את הבחור ותנו לו את

המגיע לו!"

וכך חזר פטר עם גב כואב הביתה, ומתבייש מאוד.

כעבור כמה ימים בא פאול לאבא ואמר "אני יודע

איך לרמות את המלך. אלך ואשיג את הנסיכה."

אבא הסכים מיד כי חשב שבאמת פאול הוא החכם
ביותר מבין השלושה.

ואז פאול הלך העירה והופיע בפני המלך כמו פטר

קודם.

"הבט!" קרא "שם על העץ יושב עורב בעל שלושה פסים לבנים על גבו!"

אך המלך רק צחק "הנה בא בחור שיהיו לו עוד מעט יותר משלושה פסים על גבו. קחו אותו וטיפלו יפה בגבו!"

וכך חזר גם פאול עם גב כואב הביתה, בוכה ומילל. יום אחד אמר בוטס "גם אני אלך ואנסה להשיג את הנסיכה היפה." אבא ושני אחיו פרצו בצחוק. מה? איפה שנכשלו שני האחים החכמים שם ינסה הטיפשון? שילך. הוא כבר יחזור מהר יותר עם גב כואב מאשר שני אחיו.

אך בוטס לא שם לב לדברי האחרים. מגיע גם לו לנסות, כפי שניסו האחים. הוא נדנד ונדנד, עד שאבא בסוף הסכים ונתן לו ללכת. טוב! שילמד הטיפש קצת חכמת חיים!

אבל בוטס רק שאל האם מותר לו לקחת את הכובע המרופט שתלוי היה אחרי התנור. כן! שייקח את הכובע. ממילא איש לא יחבוש כובע ישן וקרוע כזה.

אזי בוטס לקח את הכובע, ניגב עפר מנעליו והלך

העירה עם שריקה עליזה.
בדרך פגש אישה זקנה שנשאה לשוק כלי חרס,
סירים וקנקנים.
"שלום אמא" אמר בוטס.
"שלום בני" ענתה.
"מה תרצי עבור כל כלי החרס האלה שלך?" שאל
בוטס.
"שלושה שילינג" אמרה הזקנה.
"אתן לך חמישה שילינג אם תבואי אתי, תעמדי
לפני בית המלך ותעשי כך וכך כשאומר לך זה וזה"
אמר בוטס.
כן! בחמישה שילינג היא מוכנה לעשות כפי
שביקש! וכך האישה הזקנה ובוטס הלכו ביחד
והגיעו לביתו של המלך. בוטס התיישב שם מול
הדלת והתחיל לבכות בכל כוחו וצעק "לא! לא
רוצה! בשום אופן לא! לא, לא אעשה זאת!"
הוא בכה וצעק כך כל פעם חזק יותר עד שהמלך
יצא החוצה לראות על מה המהומה.
כשבוטס ראה אותו התחיל לילל עוד יותר חזק "לא!
לא רוצה! לא אתן!"

"שקט! שקט!" קרא המלך "על מה הבכי הזה?"
"כולם רוצים לקנות את הכובע שלי ואני לא רוצה
למכור אותו. לא! לא אמכור אותו בשום פנים
ואופן!"
"אבל למה שמישהו ירצה לקנות כובע מרופט
כזה?" שאל המלך.
"כי זה כובע המירמה והוא היחיד שבעולם" אמר
בוטס.
"כובע מירמה?" הופתע המלך כי עדיין לא שמע
עוד על דבר כזה. "המממ.. הייתי רוצה לראות איך
אתה מרמה מישהו בכובע זה. תוכל לרמות אולי
את הזקנה שעומדת שם עם כלי החרס שלה?"
"כן! זה אפשר לעשות בקלות!" אמר בוטס ובלי
לדבר יותר הוריד את הכובע מראשו, נשף בו, חבש
אותו שוב וצעק "שברי כלים! שברי כלים!"
מיד כשהתחיל לקרוא כך הזקנה קפצה והתחילה
לשבור את כל הסירים והקנקנים, כאילו השתגעה
ממש. הרי בוטס הבטיח לה חמישה שילינג עבור
זאת, והמלך כמובן לא ידע.
"אא" אמר המלך לעצמו "אני חייב לקנות את

הכובע מהאיש, אחרת הוא עוד ירמה ממני את
הנסיכה, זה בטוח."
והוא התחיל לדבר אל בוטס בנועם, כאילו רק דבש
בפיו. אולי בוטס ימכור לו את הכובע?
לא! בוטס לא מוכן אפילו לחשוב על מכירת הכובע
המיוחד שלו.
המלך מאוד רצה את הכובע ומוכן היה לתת לבוטס
אפילו שק מטבעות זהב. כשבוטס שמע זאת
התחיל לגרד את ראשו. ובכן, מתישהו הוא הרי
יצטרך למכור את הכובע, ולמכור למלך עדיף
מאשר למכור למישהו אחר. אבל הוא מאוד לא
רצה להיפרד ממנו.
בסוף המלך נתן לבוטס את שק הזהב ובוטס נתן
למלך את הכובע המרופט שלו והלך משם.
אחרי שבוטס הלך המלך נשף לתוך הכובע ונשף
ונשף חזק, ונשיפות שלו יכלו אפילו להזיז ספינת
מפרשים, אבל לא היה יכול לרמות אפילו את
העכברים שתחת רצפת ביתו. ובסוף הבין שהכובע
היה טוב רק כדי לכסות את ראשו של בוטס, ואין בו
כל קסם או פלא אחר, וזה בוודאי לא שימח אותו.

בוטס בינתיים קנה לעצמו בגדים היפים ביותר שרק יכול היה למצוא בעיר ולמחרת בבוקר בא לבית המלך. "באתי" אמר " לקבל את ידה של הנסיכה, בבקשה."

למלך קשה היה להודות שרומה בקלות כזו. אבל אמר שאכן, בוטס רימה אותו, אבל הוא עוד לא רוצה למסור את הנסיכה בגלל דבר פעוט כזה. הוא נותן לבוטס עוד משימה אחת. שם בעיר גר יועץ המלך, שהוא האיש החכם ביותר בכל העולם. האם בוטס מוכן לרמות גם אותו? כן. בוטס חושב שניתן לעשות כך.

אז בסדר. אם הוא יצליח לרמות אותו, שיביא את היועץ, נגד רצונו, למחרת בבוקר לביתו של המלך. אז ייתן לו המלך את הנסיכה ואת חצי המלכות. אבל אם לאו, מחכות לו מלקות כמו לאחרים. בוטס הלך והמלך חשב שעכשיו הוא התפטר ממנו לתמיד. אבל היועץ, כששמע את הדבר, כעס מאוד, כי לא נראה לו מכובד שאיש פשוט כזה ינסה לרמותו, ועוד להביאו, נגד רצונו, לפני המלך. לכן הוא צייד את כל המשרתים שלו בכלי נשק טובים

וחיכה לבואו של בוטס.

בוטס לא התכוון לפול למלכות. לא, בוודאי לא. הוא הלך בבוקר וקנה לו שק גדול לקמח. ועוד שם לו פיה נוכרית שחורה על שערות האדמוניות שלו, כדי שאיש לא יכיר אותו. ואז הלך לביתו של היועץ החכם, זחל לתוך השק שהביא ונשכב לפני דלת הבית.

כעבור זמן יצאה מהבית אחת המשרתות וראתה את שק הקמח הגדול עם מישהו בפנים. "אוי" קראה "מי זה?"

אבל מהשק נשמע רק "ששש...ששש!"

המשרתת חזרה הביתה וסיפרה ליועץ החכם שלפני הדלת שוכב מישהו בשק גדול והכל שזה רק אומר הוא "ששש...ששש!"

היועץ החליט לראות בעצמו מה הולך שם. "מה אתה רוצה כאן?" שאל את השק.

"ששש...ששש!" ענה בוטס "אל תדבר אלי עכשיו. זה שק החכמה ואני לומד כאן חכמה רבה."

"ומה החכמה שלמדת?" שאל היועץ.

הו! בוטס למד חכמה ולמד על הכל שבעולם. הוא

למד שבן-בלייעל אחד, שרימה את המלך אתמול,
בא היום עם שבעה-עשר גברתנים כדי להביא את
היועץ לביתו של המלך נגד רצונו, כפי שהבטיח.
כשהיועץ שמע זאת שיניו התחילו לקשקש מרוב
פחד "ואולי למדת גם איך אפשר להתגבר על
בן-בלייעל הזה?"

כן, בוטס למד זאת בקלות.
אז שהאיש החכם שבשק יספר ליועץ איך אפשר
להתגבר על בן-בלייעל והיועץ ייתן לאיש החכם
עשרים מטבעות זהב.
לא, זה לא ניתן לעשות. לא מוכרים חכמה
במחירים אלה.
טוב. היועץ ייתן לו מאה מטבעות.
אא, זה כבר יותר טוב. אם היועץ ייתן לו מאה
מטבעות זהב הוא יוכל להיכנס בעצמו לתוך השק
וללמוד איך להתגונן, ובהזדמנות זו גם ישיג את כל
החכמה האחרת שבעולם.
וכך יצא בוטס מהשק והיועץ שילם לו מאה
מטבעות זהב ונכנס בעצמו לשק. מיד קשר בוטס
את פיו של השק, שם אותו על כתפו, יחד עם היועץ

בפנים, והלך לבית המלך. ומהתנועות בשק כל אחד יכול היה להבין שסוחרים שם מישהו נגד רצונו.

כשהגיע בוטס לביתו של המלך, הלך קודם ללול האווזים ושם את השק עם היועץ בפנים, ובעצמו הלך אל המלך.

"אז מה?" שאל המלך "רימית את היועץ?"
"כן, ודאי" ענה בוטס.

ואיפה הוא עכשיו? בוטס השאיר אותו בלול האווזים. הוא שם שוכב עד שהמלך יצווה להביא אותו.

הביאו את היועץ וניתן היה לראות שהוא לא בא מרצונו החופשי.

"ועכשיו אוכל להתחתן עם הנסיכה?" שאל בוטס. אבל המלך עוד השתהה. לא, לא כל כך מהר! עוד משימה אחת. אם הוא יבוא מחר בבוקר הוא יוכל לקבל את הנסיכה, אבל הוא חייב לבחור אותה מבין הרבה נערות הדומות לה בדיוק. האם בוטס חושב שיוכל לעשות זאת.

כן. בוטס חושב שיעשה זאת בקלות.

המלך עדיין חשב שיתפטר מהמחזר הלא רצוי. הוא הרי עוד אף פעם לא ראה את הנסיכה ואיך הוא יבחין בה מבין האחרות?

אבל בוטס לא ויתר. הוא קנה לו קופסה קטנה, ואחר כך צד בעיר עד שמצא עכבר קטן ושם אותו בקופסה.

למחרת הוא הגיע לביתו של המלך עם הקופסה בכיס.

המלך עמד בדלת והביט החוצה לרחוב. כשראה שוב את בוטס, החמירו פניו. "מה? אתה שוב כאן?"

כן, בוטס הוא כאן ואם הנסיכה מוכנה הוא מוכן לקחת אותה, ומהר, כי חבל על הזמן.

ואז הכניס אותו לעולם גדול ושם ישבו שמונים ואחת נערות, כולן דומות זו לזו כמו אפונים בצלחת. בוטס הביט על אחת ועל שנייה ואפילו אילו הכיר את הנסיכה, לא היה יכול להבחין בה בין האחרות. אבל הוא היה כבר מוכן. הוא הוציא את הקופסה ושחרר ממנה עכבר קטן. העכבר רץ בין רגלי הנערות והן התחילו לצעוק, לברוח ולהתעלף.

ורק אחת מהן ירדה על ברכיים והתחילה לקרוא
לעכבר המבוהל "בוא הנה, חמודי, בוא. אתה
בוודאי רעב. בוא, אתן לך כמה פירורים!"
"זו הנסיכה שלי" אמר בוטס.
"אבל זו לא הנסיכה" קרא המלך "סתם נערת חצר
טיפשה!"
"נסיכה או לא נסיכה, לי זה הינו הך" אמר בוטס
"היא יפה כמו הנסיכה וגם אישה לעניין, לא
מפחדת מעכבר קטן. כזו תתאים לי."
"אבל גם חצי ממלכה לא תקבל!" קרא המלך
הנעלב.
"מי צריך את הצרה הזו" ענה בוטס "זה אני משאיר
לאנשים חכמים כמוך וכמו היועץ שלך."
הוא לקח את הנערה שעדיין קראה לעכבר, והלך
אתה הביתה.